

Hồi Thứ Bốn Mười Bảy

THOÁT NẠN

Độc Tình Tiên Tử thấy dưỡng mẫu ngồi cứng đờ như chết, lòng nàng đau xót vô hạn, nước mắt nàng chảy xuống như mưa.

Nàng liền ôm chầm lấy người mẹ nuôi kêu khóc vô cùng thảm thiết, khiến người nghe cũng động lòng.

Trịnh Kiếm Hồng đưa tay xem mạch thấy mạch bà ta còn nhảy yếu ớt. Chàng lóc lên một tia hy vọng:

– Em Châu, em đừng khóc thái quá. Có lẽ Giáo chủ chưa đến nỗi nào đâu.

Lý Minh Châu nín khóc, đưa mắt nhìn Trịnh Kiếm Hồng hỏi:

– Anh nói thực chứ?

– Anh đi nói dối em sao.

– Nếu vậy...

– Bà ta chuyển công đi ngược nếu không kịp thời cứu cấp, nếu không chết bà ta cũng mang tật bệnh.

Lý Minh Châu vội nhổm người lên nói:

– Sao? Làm sao cứu gấp cho Giáo chủ đi anh.

Trịnh Kiếm Hồng liền ngồi xuống phía tay trái Giáo chủ.

– Em Châu, em ngồi phía bên kia, chúng ta hợp lực cứu bà ta nhé.

– Vâng!

Nàng trả lời xong, lẹ làng ngồi xuống phía tay mặt bà ta.

Trịnh Kiếm Hồng nói tiếp:

– Em vận công truyền vào tay mặt bà ta, anh lo bên tay trái, làm cho máu của bà ta chạy xuôi trở về chiều cũ. Như thế sự tuần hoàn trong người của Giáo chủ trở về bình thường.

– Vâng! Em làm đây.

Hai người liền áp tay mình vào tay Giáo chủ rồi dùng Vô Thượng tâm pháp truyền công lực chân nguyên cho bà ta.

Chỉ giây lát sau, khí huyết trong người Phong Lưu Giáo chủ từ từ chạy xuôi chiều trở lại. Người bà lần lần ấm và bốc hơi như khói tỏa.

Đó cũng là nhờ chân nguyên thâm hậu của Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu. Hơn nữa chàng và nàng có cùng một nội lực tương xứng hòa hợp và sự tận tâm của hai người nên kết quả rất là mau chóng.

Độ hơn một tiếng đồng hồ sau, Phong Lưu Giáo chủ nhẹ thở ra một tiếng.

Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu vô cùng mừng rỡ vì biết thời kỳ nguy hiểm của Giáo chủ đã qua, không còn gì đáng lo ngại.

Nhất là Lý Minh Châu thấy người mẹ sắc diện lần lần hồi phục, nàng càng gia tăng công lực truyền chân nguyên cho bà đến đổi mồ hôi ở người nàng nhỏ giọt ướt đầm cả áo sống.

Thình lình Phong Lưu Giáo chủ hừ lên một tiếng, khẽ rùng mình rồi hai mắt từ từ mở bừng ra với vẻ buồn bã mệt nhọc vì nỗi thất bại của mình.

Khí huyết trong người bà cuộn cuộn chảy không ngừng.

Qua một hồi lâu bà mới định thần nhìn thấy Lý Minh Châu và Trịnh Kiếm Hồng đang tận lực cứu chữa cho bà, bà vô cùng cảm động. Bất giác nước mắt rơi dài xuống má.

Lý Minh Châu cảm lòng không đậu, nước mắt tuôn đầm dề, buông tay ôm chầm bà ta, nghẹn ngào nói:

– Mẹ ơi! Mẹ, con đây nè mẹ...

Bà gạt đầu vuốt lên mái tóc nàng biểu lộ tình thương nhiệt thành, nồng hậu.

Giây lát bà đẩy nhẹ Lý Minh Châu ra, hướng nhìn Trịnh Kiếm Hồng:

– Xin đa tạ Tôn Chủ đã ra công cứu mạng.

Trịnh Kiếm Hồng vội nói:

– Giáo chủ chớ nói thế, hãy để tinh thần tịnh dưỡng.

Bà mỉm cười nói:

– Không sao, ta thấy trong người khỏe khoắn, không có gì đáng ngại.

Bà ngược mắt nhìn Lý Minh Châu hỏi:

– Sao, hai con vẫn thuận hòa chứ?

Lý Minh Châu liếc nhìn Trịnh Kiếm Hồng rồi cả hai cùng cười đáp:

– Giáo chủ chớ lo, hai con vui vẻ lắm.

– Còn cô Đỗ Thu Linh đâu?

Trịnh Kiếm Hồng vội đáp:

– Nàng bị tám đại môn phái bắt giữ ở Thiếu Lâm Tự.

Phong Lưu Giáo chủ biến sắc:

– Ở Thiếu Lâm tự à?

– Đúng!

– Tại sao tám đại môn phái lại bắt giữ nàng?

Trịnh Kiếm Hồng buồn bã thuật lại đầu đuôi câu chuyện cho Giáo chủ nghe

và nói:

– Chúng tôi sẽ đến Thiếu Lâm tự giải cứu cho nàng, đồng thời giải bày cặn kẽ cho tám đại môn phái biết, để họ đừng hiểu lầm.

Phong Lưu Giáo chủ thở dài nói:

– Bát Đại môn phái tự xưng là chính phái lại đi làm một chuyện hết sức vô lý. Được! Ta sẽ đích thân đến Thiếu Lâm.

Trịnh Kiếm Hồng vội nói:

– Giáo chủ chớ bận tâm, để mặc chúng tôi lo lắng được rồi. Giáo chủ nên đề phòng Bích Linh Ma Ảnh vì hắn đang đi tìm Giáo chủ.

Phong Lưu Giáo chủ giật mình, thần sắc rúng động:

– Sao? Các con nói y đi tìm ta à?

– Vâng!

Bà hướng mắt ra ngoài gọi:

– Hồng Tố, Huỳnh Cẩm đâu?

Lý Minh Châu giật mình:

– Chết! Hai đứa nó bị điểm huyết, để con ra giải cho họ.

Dứt lời nàng chạy đi.

Giây lát nàng bước vào với hai cô gái áo hồng.

Phong Lưu Giáo chủ quắc mắt hỏi:

– Trong lúc ta luyện công có gì xảy ra không?

Hồng Tố và Huỳnh Cẩm đưa mắt nhìn nhau sợ sệt.

Giáo chủ nói:

– Có gì cứ nói cho ta biết, đừng sợ.

Hồng Tố ấp úng giây lát mở lời:

– Thưa Giáo chủ có Bích Linh Ma Ảnh tới.

Giáo chủ hấp tấp hỏi:

– Ta biết, nhưng chúng đệ tử có bị thương tích gì không?

– Thưa Giáo chủ, đã có tám chị Hồng Lăng và mười chị Huỳnh Lăng chết.

Phong Lưu Giáo chủ đứng nhồm dậy:

– Ta bảo chúng nó hóa trang ẩn nấu tại sao lại thế?

– Thưa Giáo chủ vì tên Bích Linh Ma Ảnh cải dạng lại dùng mưu chước nên mấy chị ấy lầm, mới ra nông nỗi ấy.

– Có ai bị thương không?

– Dạ! Không có.

– Là vậy!?

– Hai mươi ba chị ấy không phải chết vì Bích Linh Ma Ảnh đánh mà bị... bị...

Nàng đỏ mặt nói không ra tiếng.

Phong Lưu Giáo chủ thất sắc và đã hiểu phần nào câu chuyện, vội hỏi:

– Sao? Người nói sao?

Hồng Tố do dự đáp:

– Máy chị em ấy bị Bích Linh Ma Ảnh hãm hiếp, tử nhục nên tự sát.

– Đồ ác dân!

Phong Lưu Giáo chủ giận đến tái mặt, răng bà cắn vào nhau rít thành từng tiếng ghê rợn, lệ tuôn ròng ròng.

– Tên khốn ấy đến đây bao lâu?

– Dạ, cách nay năm ngày.

Trịnh Kiếm Hồng và Lý Minh Châu giật mình, tính lại thời gian thì té ra Bích Linh Ma Ảnh đến tìm Phong Lưu Giáo chủ trước rồi mới đi Thiên Sơn tìm Ngọc Dịch.

Như vậy, lão Ma ấy sống được là nhờ sự hoang dã với môn đệ Phong Lưu Giáo, tạm giải bớt chất độc mà vô tình lão không biết.

Lý Minh Châu ngẫm nghĩ rồi hỏi:

– Tổng Đàn bị hạ, lúc ấy mẹ ta ở đâu?

Hồng Tố đáp:

– Thưa lúc ấy Giáo chủ ở Quan Âm Tự luyện công nên không hề gì.

Lý Minh Châu nghe nói thế thở phào nhẹ nhõm.

Trịnh Kiếm Hồng thấy Phong Lưu Giáo chủ vẫn còn giận run, chàng cũng không biết nói gì.

Chàng đứng yên lặng, giây lát mở miệng nói:

– Giáo chủ chớ quá phần nộ, tôi thề sẽ tìm được tên ma đầu báo thù cho quý giáo và môn đồ.

Phong Lưu Giáo chủ đáp:

– Việc này để bản giáo tự lo lấy.

Đoạn hướng sang Hồng Tố và Huỳnh Cẩm bảo:

– Hai người mau truyền lệnh tụ tập môn đồ và tám vị Đại Trung cố tìm bắt tên Ma ấy đem về cho ta.

Trịnh Kiếm Hồng vội nói:

– Giáo chủ hãy nghe tôi.

Phong Lưu Giáo chủ răng nghiến kèn kẹt, mặt bà tái mét nói:

– Trịnh... Trịnh Tôn Chủ, ta đã nói là thi hành, đừng cản trở vô ích.

Dứt lời bà đứng dậy nói tiếp:

– Trước hết là ta tới Thiếu Lâm tự nói cho họ biết tự sự. Tại sao những tên côn đồ ác dân, tàn sát thiên hạ mà họ không trị lại đi bắt nạt người lành. Nếu họ không nghe, ta cho họ chết luôn một thể.

– Xin Giáo chủ...

– Tôn Chủ đừng nói nữa. Tám đại môn phái làm việc thiếu sáng suốt không phân biệt được người gian, kẻ hiền người dữ thì nên cho họ sáng mắt.

Giọng nói của bà hầm hừ, gằn mạnh từng tiếng khiến người nghe phải hãi hùng, lạnh mình.

Trịnh Kiếm Hồng thấy bà ta vì tức giận thiếu suy xét. Chàng không nỡ trách. Nhưng đây mới là việc toan tính chớ chưa thi hành, chàng cũng còn kịp thời ngăn chặn. Song chưa biết lựa lời nói thế nào với bà ta.

Lý Minh Châu thấy Giáo chủ định làm việc táo bạo, kinh hoảng nắm chặt tay bà ta nói:

– Mẹ, mẹ nên bình tĩnh khoan đến Thiếu Lâm tự. Trước hết phải lo đối phó với Bích Linh Ma Ảnh. Hiện thời y trúng độc “Tình tơ trùng”, nếu mẹ cho thi hành kế hoạch hồi nãy e xảy ra hậu quả không hay cho chúng đệ tử.

Phong Lưu Giáo chủ nghe qua có phần hữu lý. Cơn giận dữ từ từ lắng dịu, bà ngược mắt nhìn Lý Minh Châu, hỏi:

– Vậy ta phải làm thế nào đây?

Lý Minh Châu đáp:

– Mẹ yên tâm để con và anh con lo liệu. Tuy anh con công lực hơi kém hơn lão ấy một chút, nhưng bên cạnh có con trợ lực thì rất hy vọng áp đảo được lão. Nếu bây giờ mẹ ra tay giúp chúng con thì tránh sao tám đại môn phái hiểu lầm. Như vậy vô tình mẹ đưa anh con vào vòng nguy hiểm, vừa đương đầu với tám đại môn phái vừa lo đánh Bích Linh Ma Ảnh sao?

Giáo chủ hướng qua Trịnh Kiếm Hồng nói:

– Thôi được, ta để con lo liệu, song phải hứa với ta một điều.

o O o